

KOMISJA EUROPEJSKA

DYREKCJA GENERALNA

DZIAŁANIA W DZIEDZINIE KLIMATU

Dyrekcja B – Europejskie i Międzynarodowe Rynki Uprawnień

Document nr 5 z wytycznymi
dotyczącymi zharmonizowanej metodyki przydziału bezpłatnych
uprawnień w EU ETS po 2012 r.

Wytyczne do zagadnienia ucieczki emisji

Wersja ostateczna wydana 14.04.2011 r.

SPIS TREŚCI

1	Wstęp.....	3
1.1	Status dokumentów z wytycznymi	3
1.2	Tło dokumentów z wytycznymi do CIMs	3
1.3	Zastosowanie dokumentów z wytycznymi	5
1.4	Zakres niniejszego dokumentu	5
1.5	Dodatkowe wytyczne.....	5
2	Cel	6
3	Metody	7
3.1	Zasady ogólne	7
3.2	Wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji w odniesieniu do wskaźnika emisyjności dla produktu.....	8
3.3	Wskaźnik narażenia na ryzyko ucieczki emisji w odniesieniu do metod rezerwowych	9
3.4	Zasada “de minimis”	10
4	Przypadek: Instalacja bez określonego wskaźnika emisyjności dla produktu oraz z różnym statusem narażenia na ucieczkę emisji	11

1 Wstęp

1.1 Status dokumentów z wytycznymi

Niniejszy dokument jest częścią grupy dokumentów, które mają za cel wsparcie Państw Członkowskich i ich Organów, w spójnym wdrożeniu w całej Wspólnocie nowej metodyki przydziału uprawnień w trzecim okresie rozliczeniowym EU ETS (po 2012 r.), ustanowionej Decyzją Komisji [uzupełnić datę przyjęcia i numer dziennika] w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE (decyzja CIMs [Community-wide Implementing Measures, przyp. KASHUE]) i stworzenia Krajowych Środków Wykonawczych (KŚW).

Wytyczne zawarte w tych dokumentach nie stanowią oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej i nie są prawnie wiążące.

Dokument ten oparty jest o prace wykonane przez konsorcjum konsultantów (Ecofys NL, Fraunhofer ISI, Entec). Uwzględnia dyskusje w trakcie wielu spotkań nieformalnej Technicznej Grupy Roboczej dotyczącej Benchmarkingu w ETS, pod Grupą Roboczą III Komitetu ds. Zmian Klimatu (CCC), a także komentarze przekazane na piśmie przez strony zainteresowane i ekspertów z Państw Członkowskich (P.Cz.). W dniu 14.04.2011 r. uzgodniono, że ten dokument przedstawia stanowisko Komitetu ds. Zmian Klimatu.

Dokumenty z wytycznymi nie opisują szczegółowo procedur, które P.Cz. wdrożą w celu wydawania zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych. Potwierdza się, że podejście do określania granic bilansowych instalacji w zezwoleniach na emisję GC w poszczególnych P.Cz. różni się.

1.2 Tło dokumentów z wytycznymi do CIMs

W decyzji CIMs zidentyfikowano szczegółowe zagadnienia, które wymagają dalszych wyjaśnień lub przedstawienia dodatkowych wytycznych. Dokumenty z wytycznymi do CIMs mają za zadanie rozwiązać te problemy w sposób tak jasny i wyraźny, jak to tylko możliwe. Komisja uważa, że niezbędne jest osiągnięcie maksymalnego poziomu harmonizacji wdrożenia metodyki przydziału uprawnień w trzecim okresie rozliczeniowym.

Dokumenty z wytycznymi zostały stworzone by zapewnić spójność interpretacji CIMs, wspierać harmonizację i zabezpieczyć przed możliwymi nadużyciami lub zaburzeniem konkurencji wewnątrz Wspólnoty. Pełna lista tych dokumentów z wytycznymi została przedstawiona poniżej:

- Dokument nr 1 – ogólne wytyczne: ten dokument przedstawia ogólny przegląd procesu przydziału uprawnień i wyjaśnia podstawy metodyki przydziału uprawnień.

- Dokument nr 2 – wytyczne do metod określania przydziałów uprawnień: ten dokument wyjaśnia jak funkcjonuje metodyka przydziału uprawnień i jej główne cechy.
- Dokument nr 3 – wytyczne do zbierania danych: ten dokument wyjaśnia, które dane powinny zostać przekazane przez prowadzących instalacje do Organów i w jaki sposób powinny być zbierane. Odzwierciedla strukturę szablonu do zbierania danych przygotowanego przez KE.
- Dokument nr 4 – wytyczne do weryfikowania danych w KŚW: ten dokument wyjaśnia proces weryfikacji danych zbieranych dla stworzenia Krajowych Środków Wykonawczych¹.
- Dokument nr 5 – wytyczne do zagadnienia ucieczki emisji: ten dokument przedstawia zagadnienie ucieczki emisji i jej wpływ na obliczanie bezpłatnych przydziałów.
- Dokument nr 6 – wytyczne dla przepływów ciepła przez granice instalacji: wyjaśnia funkcjonowanie metodyki przydziału bezpłatnych uprawnień w czasie przepływów ciepła przez granice instalacji.
- Dokument nr 7 – wytyczne dla nowych instalacji i zamknięć instalacji istniejących: ten dokument wyjaśnia zasady przydziału uprawnień dla nowych instalacji i sposób traktowania instalacji zamykanych.
- Dokument nr 8 – wytyczne dla gazów odpadowych i podinstalacji wytwarzających emisje procesowe: ten dokument wyjaśnia stosowanie metodyki przydziału w przypadku podinstalacji wytwarzających emisje procesowe i w szczególności traktowanie gazów odpadowych.
- Dokument nr 9 – wytyczne sektorowe: ten dokument przedstawia szczegółowe opisy poszczególnych wskaźników emisyjności dla produktów [benchmarków – przyp. KASHUE] i granice podinstalacji objętych tymi wskaźnikami, wymienionymi w CIMs.

Ten zestaw dokumentów w założeniu ma uzupełniać inne dokumenty z wytycznymi wydanymi przez Komisję Europejską w odniesieniu do trzeciego okresu EU ETS, w szczególności:

- Guidance on Interpretation of Annex I of the EU ETS Directive (excl. aviation activities), and
- Guidance paper to identify electricity generators

Odniesienia do artykułów w treści tego dokumentu zasadniczo dotyczą zmienionej dyrektywy EU ETS i decyzji CIMs.

¹ Art. 11 dyrektywy 2003/87/WE

1.3 Zastosowanie dokumentów z wytycznymi

Dokumenty z wytycznymi zawierają wytyczne do wdrażania nowej metodyki przydziału bezpłatnych uprawnień w trzecim okresie EU ETS, od 2013 r: Państwa Członkowskie mogą zastosować te wytyczne w procesie zbierania danych zgodnie z zapisami art. 7. CIMs w celu określenia kompletnej listy instalacji i w celu obliczenia bezpłatnych przydziałów uprawnień, które określone będą w Krajowych Środkach Wykonawczych (KŚW), zgodnie z art. 11(1) dyrektywy 2003/87/WE.

1.4 Zakres niniejszego dokumentu

Dokument *Ogólne wytyczne* wyjaśnia główne zasady i procedurę nowej metodyki rozdziału uprawnień, bez szczegółowych zagadnień alokacji. Dokument daje krótki przegląd procesu rozwoju krajowych przepisów wykonawczych i opisuje główne cechy metodologii przydziału.

[Jak wynika z treści p-tu 1.4, odnosi się on do innego dokumentu – przyp. KASHUE]

1.5 Dodatkowe wytyczne

Oprócz dokumentów z wytycznymi, dodatkowym wsparciem dla władz Państw Członkowskich jest telefoniczny helpdesk i strona internetowa KE, zawierająca listę dokumentów z wytycznymi, często zadawane pytania (FAQ) i przydatne odnośniki, http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/benchmarking_en.htm .

2 Cel

Celem niniejszego dokumentu jest przedstawienie wytycznych w sprawie rozdziału uprawnień dla sektorów narażonych i nie narażonych na znaczne ryzyko ucieczki emisji zgodnie z Dyrektywą 2009/29/EC zmieniającą Dyrektywę 2003/87/EC, ustanawiającą wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (EU ETS) i Decyzją Komisji 2010/2/EU. Dokument ten określa, jak będą obliczane przydziały w oparciu o narażenie na ryzyko ucieczki emisji.

Sektory narażone na znaczne ryzyko ucieczki emisji są to sektory które mogą ponosić straty z tytułu niekorzystnej konkurencji ze strony przedsiębiorstw działających na obszarach z poza Unii Europejskiej które nie mają podobnych zobowiązań dotyczących redukcji emisji, co z kolei mogłoby prowadzić do zwiększenia emisji gazów cieplarnianych. Decyzja Komisji ustala wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji ("carbon leakage list") zatwierdzony przez Państwa Członkowskie w 2009². Oceny dokonano na podstawie kodów NACE i PRODCOM sektorów, podsektorów i produktów oraz zidentyfikowano 164 sektory uznane za narażone na ucieczkę emisji. Będzie to określone w niniejszym dokumencie jako wykaz sektorów i podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

Kody NACE są 4-cyfrowym kodem używanym przy klasyfikacji danego sektora, do którego należy instalacja, na podstawie prowadzonej działalności. Kody pochodzą z klasyfikacją działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej. Do określenia statusu narażenia na ucieczkę emisji powinna być używana wersja 1.1 NACE³. Kod PRODCOM jest 8-cyfrowym kodem (PROducts of the European COMMunity Inquiry). Jest to rejestr wyrobów objętych rozporządzeniem UE (3924/91). Definicje produktu są znormalizowane na obszarze całej UE, by zachować porównywalność danych państw członkowskich i zagregowanych danych produkcji europejskiej na poziomie produktu. Istnieje bezpośredni związek między kodami NACE i PRODCOM, pierwsze 4 cyfry kodu PRODCOM odpowiadają 4 cyfrym v1.1 kodu NACE. Ważne jest, aby pamiętać, że powinna być wykorzystywana wersja 2007 kodów PRODCOM jako mająca odniesienie do NACE v1.1.

Celem identyfikacji sektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji jest zapewnienie, że ilość bezpłatnych uprawnień może być przydzielona

² 2010/2/EU: Decyzja Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. *ustalająca zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji*. Dostępna na stronie: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2010:001:0010:0018:EN:PDF>

³

http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=LST_NOM_DTL&StrNom=NA CE_1_1&StrLanguageCode=EN&IntPcKey=&StrLayoutCode=HIERARCHIC

Tłumaczenie robocze wykonane przez KASHUE. W razie jakichkolwiek wątpliwości, należy odwołać się do tekstu angielskiego. v.1.

odpowiednio do utrzymania konkurencyjności przemysłu europejskiego tak, aby uniknąć wzrostu emisji.

3 Metody

3.1 Zasady ogólne

W ramach zmian systemu EU ETS, które będą obowiązywać od 2013 r., instalacje w sektorach uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji otrzymają do 100% przydziału bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do poziomu określonego za pomocą ogólnowspólnotowych środków wykonawczych. Natomiast sektory nie narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji otrzymają początkowo 80% przydziału bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do poziomu określonego za pomocą ogólnowspólnotowych środków wykonawczych, a następnie liczba ta zmniejszy się co roku liniowo do 30% w roku 2020 i 0% w 2027. Komisja ustaliła listę w 2009 roku i nowa lista będzie ustalana co pięć lat. Uzgodniona lista będzie obowiązywać do 2014 roku. Sektory mogą być dodawane do wykazu narażenia na ucieczkę emisji w trzecim okresie (2013-2020) w skali rocznej, jeżeli spełniają kryteria ilościowe lub jakościowe określone w artykule 10a. Sektor nie może być usunięty z listy przed rokiem 2014. Nowy wykaz sektorów będzie stosowany w okresie 2015-2019. Kolejna lista będzie obowiązywała w roku 2020. Władze państw członkowskich są zobowiązane do właściwej aktualizacji, w ciągu 3 miesięcy, krajowych środków wykonawczych na podstawie wszelkich zmian wykazu sektorów i ponowne przedłożenie Komisji⁴.

Bezpłatne uprawnienia będą w zasadzie przyznawane na podstawie wskaźników emisyjności dla produktu dla każdego produktu, wymienionego w załączniku I i II CIMs. Przydział uprawnień dla zakwalifikowanej emisji nieobjętej metodą wskaźnika emisyjności dla produktu będzie obliczany za pomocą metod rezerwowych (wskaźnik emisyjności dla ciepła, wskaźnik emisyjności dla paliwa lub za pomocą procesowej emisji historycznej)⁵.

Obliczanie wstępnego przydziału darmowych uprawnień obejmuje mnożenie przez współczynnik narażenia na ucieczkę emisji (patrz tabela 2.1 [brak takiej tabeli w tekście – przyp. KASHUE]). W przypadku sektorów wymienionych w wykazie sektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji będzie 1 (100%), podczas gdy w innych sektorach wskaźnik ten będzie wskaźnikiem malejącym: 0,80 w 2013 r. i następnie zmniejszy się liniowo każdego roku do 0,30 w 2020 r. (patrz tabela 3-1). Oznacza to, że wszystkie sektory otrzymają bezpłatne uprawnienia w oparciu o wskaźniki emisyjności, i dlatego tylko najbardziej wydajne

⁴ Nowa lista może być oparta o inną wersję klasyfikacji NACE I PRODCOM niż te użyte na liście mającej zostać zastosowane w latach 2013-2014.

⁵ Więcej informacji o zasadach przydziału bezpłatnych uprawnień znajduje się w dokumencie #2 z wytycznymi.

instalacje otrzymają największą ilość bezpłatnych uprawnień. Wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji jest wprowadzany na poziomie podinstalacji.

Tabela 3-1– Wskaźniki narażenia na ucieczkę emisji

Rok	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Wskaźnik narażenia (EF) dla znaczącego ryzyka ucieczki emisji (CL)	1	1	1	1	1	1	1	1
EF dla braku ryzyka CL ⁶	0,8000	0,7286	0,6571	0,5857	0,5143	0,4429	0,3714	0,3000

3.2 Wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji w odniesieniu do wskaźnika emisyjności dla produktu

Dla podinstalacji narażonej na znaczące ryzyko ucieczki emisji z określonym wskaźnikiem emisyjności dla produktu miałyby zastosowanie następujące wzory do obliczenia wstępnej liczby uprawnień do tej podinstalacji:

Tabela 3-2 Podinstalacje narażone na znaczne ryzyko ucieczki emisji

Rok	Wzór
2013	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2014	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2015	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2016	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2017	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2018	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2019	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1
2020	Liczba uprawnień dla podinstalacji 1= HAL x Prod BM x 1

gdzie:

HAL = historyczny poziom działalności

Prod BM = wskaźnik emisyjności dla produktu wytwarzanego w podinstalacji 1

⁶ Wartość $EF_{i,k}$ w przypadku nienarażenia na ucieczkę emisji dla każdego roku k (od 2013 do 2020) jest obliczana jako: $EF_{i,k} = 0,5/7 * (2020 - k) + 0,3$

Tłumaczenie robocze wykonane przez KASHUE. W razie jakichkolwiek wątpliwości, należy odwołać się do tekstu angielskiego. v.1.

Natomiast dla podinstalacji uważanych za nienarażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji będą miały zastosowanie następujące wzory dla lat 2013 -2020:

Table 3-3 Podinstalacje nienarażone na znaczne ryzyko ucieczki emisji

Rok	Wzór
2013	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,8
2014	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,7286
2015	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,6571
2016	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,5857
2017	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,5143
2018	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,4429
2019	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,3714
2020	Liczba uprawnień dla podinstalacji 2 = HAL x Prod BM x 0,3

Gdzie:

HAL = Historyczny poziom działalności

Prod BM = Wskaźnik emisyjności dla produktu wytwarzanego w podinstalacji 2

Do obliczenia ilości uprawnień z zastosowaniem wskaźnika emisyjności dla produktu wykaz narażenia na ucieczkę emisji jest używany, więc na przykład, jeżeli produkt jest na liście (np. kod NACE lub kod PRODCOM jest na liście) wykorzystuje się wskaźnik = 1, jeśli niewykorzystany zostanie zmniejszający się wskaźnik podany w tabeli 3-1. Używane będą wersja 1.1 klasyfikacji NACE i co za tym idzie, PRODCOM wersja 2007, która jest związana z wersją 1.1 klasyfikacji NACE. Dla jasności, właściwy wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji dla wskaźników emisyjności dla produktów jest podany również w CIM Załącznik I.

3.3 Wskaźnik narażenia na ryzyko ucieczki emisji w odniesieniu do metod rezerwowych

Gdy wskaźnik emisyjności dla ciepła i paliwa oraz przydziału są określane na podstawie historycznych emisji, procedura jest taka sama. Wskaźnik narażenia na ryzyko ucieczki

Tłumaczenie robocze wykonane przez KASHUE. W razie jakichkolwiek wątpliwości, należy odwołać się do tekstu angielskiego. v.1.

emisji, zależy od tego, czy produkty do wytwarzania, których wykorzystywane jest ciepło, paliwa lub emisji z poszczególnych procesów związanych z procesem wytwarzania produktu, znajduje się, czy też nie w wykazie sektorów narażonych na wyciek emisji. Jeśli produkt jest na liście wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji = 1 przez wszystkie lata, w przeciwnym wypadku będzie używany wskaźnik malejący.

Należy zwrócić większą uwagę, gdy podinstalacja eksportuje ciepło do innej instalacji. W przypadku, gdy podinstalacja eksportuje ciepło do instalacji należącej do ETS, wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji jest stosowany w zależności od statusu importującej ciepło instalacji ETS. Może on wynikać z tego, czy produkt wytwarzany przez instalację importującą ciepło jest umieszczony w wykazie narażenia na ucieczkę emisji. Ważne jest, aby określić status narażenia na ucieczkę emisji dla instalacji otrzymującej ciepło, ponieważ zgodnie z CIM, uprawnienia są przydzielane konsumentom ciepła, natomiast, gdy importująca instalacja nie jest w ETS, w takim przypadku uprawnienia są przydzielane producentowi ciepła⁷.

Jeśli podinstalacja eksportująca ciepło do innej instalacji nienależącej do ETS, przyjmuje się domyślnie brak narażenia na ucieczkę emisji chyba, że status narażenia na ucieczkę emisji dla importującej instalacji nie będącej EU ETS może być udowodniony i odpowiednio udokumentowany w formularzu gromadzenia danych. Właściwe organy muszą zbadać te dokumenty i zaakceptować je zanim będzie można zmienić wzór obliczania.

Bardziej praktyczny przykład tego, w jaki sposób liczba uprawnień jest obliczana i dzielona pomiędzy poszczególne instalacje podano w następnym rozdziale.

3.4 Zasada „de minimis”

W ślad za zapisami art. 10 (5) decyzji CIMs przy stosowaniu metod rezerwowych, jeżeli dla danej metody rezerwowej wystąpią dwa różne statusy narażenia na ryzyko ucieczki emisji, CIMs przewiduje możliwość uproszczenia zbierania danych jeśli jeden poziom aktywności może być uznany za „dominujący”.

Dokładniej, jeżeli co najmniej 95% historycznego poziomu aktywności podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie lub podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe służy sektorom lub podsektorom uznanym za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, podinstalacja jako całość jest uznana za narażona na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

Sytuacja odwrotna również jest prawdziwa, cała instalacja jest uznana za nienarażoną na znaczące ryzyko ucieczki emisji. W obydwu przypadkach nie jest konieczne określanie osobno przydziału bezpłatnych uprawnień dla pozostałych 5% emisji.

⁷ Więcej informacji o procedurze dla przepływów ciepła, proszę odwołać się do dokumentu #6 z wytycznymi o przepływach ciepła.

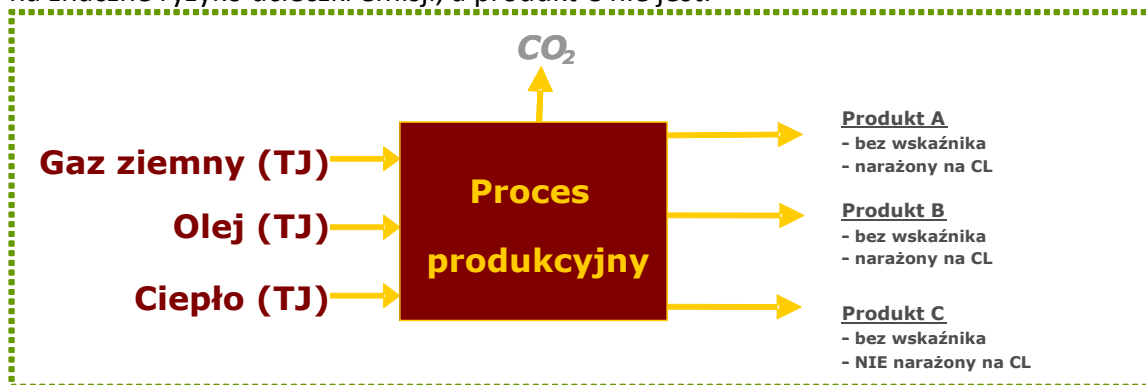
Jako że historyczny poziom aktywności jest oparty o medianę wartości w okresie odniesienia, więc zasada „de minimis” będzie odnosić się do wartości mediany, bez względu na to, czy zasada 95% była spełniona w każdym z lat okresu odniesienia, czy nie.

4 Przypadek: Instalacja bez określonego wskaźnika emisyjności dla produktu oraz z różnym statusem narażenia na ucieczkę emisji

W przykładzie przedstawiono instalację wytwarzającą trzy produkty: A, B i C, których kody NACE lub kody PRODCOM (są bardziej szczegółowe niż NACE) są następnie sprawdzane z listą produktów uznanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji.

Przykładowo, zakłada się, że instalacja produkuje surowy olej sojowy (Produkt A, Prodcod 15.411.210), surowy olej rzepakowy (produkt B, kod Prodcod 15411260) i rafinowany olej sojowy (produkt C, kod Prodcod 15421110). Pierwsze 4 cyfry kodu dla surowych olejów to 1541 i 1542 dla oleju rafinowanego. Sprawdzając te cyfry z listą produktów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, okazuje się, że kod NACE 1541 znajduje się na liście, podczas gdy kod 1542 się nie znajduje. Ponadto, w klasyfikacji Prodcod kod 1542 nie jest wymieniony w punkcie "1.4. BEYOND NACE-4 LEVEL BASED ON THE QUANTITATIVE CRITERIA SET OUT IN PARAGRAPHS 15 AND 16 OF ARTICLE 10a OF DIRECTIVE 2003/87/EC". Oznacza to, że produkty związane z kodem 1541 uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (są to surowy olej sojowy i surowy olej rzepakowy), a produkt związany z kodem 1542 (olej sojowy rafinowany) uznaje się za nienarażone.

Podsumowano to na poniższym rysunku gdzie produkty A i B są uważane za narażone na znaczne ryzyko ucieczki emisji, a produkt C nie jest.

Rysunek 1 Instalacja do produkcji obu rodzajów produktów, uważanych za narażone i nienarażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji

Ponieważ produkty A, B i C nie mają określonego wskaźnika emisyjności, mogą być wykorzystane metody rezerwowe. Ponieważ nie występuje emisja procesowa, pod uwagę są brane tylko wskaźniki emisyjności w oparciu o ciepło i paliwa. Ponieważ status narażenia na ryzyko ucieczki emisji nie jest taki sam dla wszystkich produktów, będą wydzielone cztery podinstalacje, jak poniżej:

- Podinstalacja 1: Objęta wskaźnikiem emisyjności opartego na ciepłe dla produktów narażonych na ryzyko ucieczki emisji (produkty A i B);
- Podinstalacja 2: Objęta wskaźnikiem emisyjności dla ciepła dla produktów nienarażonych na ryzyko ucieczki emisji (produkt C);
- Podinstalacja 3: Objęta wskaźnikiem emisyjności opartego na paliwie dla produktów narażonych na ryzyko ucieczki emisji (produkty A i B);
- Podinstalacja 4: Objęta wskaźnikiem emisyjności opartego na paliwie dla produktów nienarażonych na ryzyko ucieczki emisji (produkt C).

Tylko paliwa, które nie są wykorzystywane do produkcji ciepła mierzalnego zostaną uwzględnione w podinstalacji 3 i 4.

Aby ustalić, czy wszystkie cztery podinstalacje są faktycznie potrzebne, należy zastosować regułę 95%. HAL dla podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe i HAL dla podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie są obliczane w porównaniu do całości.

Objaśnienia:

Jeśli dane niezbędne do ustalenia, jaka część mierzalnego ciepła, paliwa lub emisji jest przypisana do produktów uznanych i nieuznanych za narażone na ucieczkę emisji nie są dostępne, dane na wyjściu, wejściu i emisja zostaną proporcjonalnie przypisane do danego produktu. Oznacza to, że w przypadku produkty, uznaje się za narażone na ryzyko ucieczki emisji (np. kazeiny), ale proces wytwarzania produktu obejmuje produkcję produktów pośrednich lub produktów ubocznych, które nie są uznane za narażone na ryzyko ucieczki emisji, istotne dane są podzielone, aby móc właściwie przypisać status wycieku emisji do odpowiedniego procesu. W przypadku braku danych, danych zastępczych i szacunki (np. wartości procentowe, co jest dozwolone w szablonie zbierania danych) mogą być wykorzystywane, jeśli są poparte dowodami dostarczonymi przez operatora..

Jeżeli mediana zużycia ciepła do produkcji wyrobów A i B wynosi, co najmniej 95% całkowitego ciepła zużytego w instalacji, będzie tylko jedna podinstalacja oparta na ciepłe zawierająca łączne zużycia ciepła, która zostanie uznana za narażoną na znaczne ryzyko ucieczki emisji. Jeśli jest niższa niż 5% będzie również jedna podinstalacja oparta na ciepłe, zawierająca łączne zużycie ciepła w instalacji, ale która zostanie uznana za nienarażoną na znaczne ryzyko ucieczki emisji.

Tłumaczenie robocze wykonane przez KASHUE. W razie jakichkolwiek wątpliwości, należy odwołać się do tekstu angielskiego. v.1.

Podobnie, jeżeli mediana spalania paliw do produkcji wyrobów A i B jest wyższa niż 95% w porównaniu do spalania paliw w całej instalacji, to będzie tylko jedna podinstalacja oparta na paliwie, zawierająca całkowitą ilość paliwa spalane go w instalacji i uznana za narażoną na ryzyko ucieczki emisji. Jeśli natomiast jest on niższy niż 5%, będzie tylko jedna podinstalacja oparta na paliwie, zawierająca całkowitą ilość paliwa spalane go w instalacji i uznana za nienarażoną na ryzyko ucieczki emisji..

Dla celu tego ćwiczenia zakłada się, że w obu podinstalacjach HALS są niższe niż 95%, a zatem wszystkie cztery podinstalacje są określone. Przy obliczaniu liczby uprawnień wzory wykorzystane w każdej podinstalacji byłyby następujące:

- Podinstalacja 1: Wstępny przydział = $BM_h \times HAL_h(A+B) \times CLEF(\text{narażone})$
- Podinstalacja 2: Wstępny przydział = $BM_h \times HAL_h(C) \times CLEF(\text{nienarażone})$
- Podinstalacja 3: Wstępny przydział = $BM_f \times HAL_f(A+B) \times CLEF(\text{narażone})$
- Podinstalacja 4: Wstępny przydział = $BM_f \times HAL_f(C) \times CLEF(\text{nienarażone})$

Gdzie:

BM_h = Wartość wskaźnika emisji opartego na cieple

$HAL_h(A+B)$ = Historyczne mierzone ciepło netto zużyte do produkcji produktów A i B

$HAL_h(C)$ = Historyczne mierzone ciepło netto zużyte do produkcji produktu C

BM_f = Wartość wskaźnika emisji opartego na paliwie

$HAL_f(A+B)$ = Historyczne zużycie paliwa do produkcji produktów A i B

$HAL_f(C)$ = Historyczne zużycie paliwa do produkcji produktu C

$CLEF$ = Wskaźnik narażenia na ucieczkę emisji (1 dla produktów narażonych; wskaźnik malejący od 0,8 do 0,3 dla produktów nie narażonych).

W związku z tym wstępny przydział dla podinstalacji 1 i 3, będzie dla wszystkich lat:

- Podinstalacja 1: Wstępny przydział = $BM_h \times HAL_h(A+B) \times 1$
- Podinstalacja 3: Wstępny przydział = $BM_f \times HAL_f(A+B) \times 1$

Oraz wstępne przydziały dla podinstalacji 2 i 4 będą:

w 2013 roku:

- Podinstalacja 2: Wstępny przydział = $BM_h \times HAL_h(C) \times 0,8$
- Podinstalacja 4: Wstępny przydział = $BM_f \times HAL_f(C) \times 0,8$

w 2014 roku::

- Podinstalacja 2: Wstępny przydział = $BM_h \times HAL_h(C) \times 0,7286$
- Podinstalacja 4: Wstępny przydział = $BM_f \times HAL_f(C) \times 0,7286$

I tak dalej, aż do roku 2020, gdzie będzie:

- Podinstalacja 2: Wstępny przydział = $BM_h \times HAL_h(C) \times 0,3$
- Podinstalacja 4: Wstępny przydział = $BM_f \times HAL_f(C) \times 0,3$